

БОЖИЯТА СЛАВА

Дейвид Уилкерсън

1 Ноември 1983

Какво представлява? — Притежавате ли я?

„... прослави Ме, Отче, у Себе Си ...” (Йоан 17:5).

Никой не може да дефинира какво е слава, както и не може да дефинира какъв е Бог. Славата е пълнотата на Бога, а това е тема, твърде голяма за ограничените ни умове. И все пак, ние от части имаме знание за нея.

Когато Бог дава славата Си, Той дава Себе Си. Той не може да раздели Себе Си на парчета – човек не получава някаква част от Него, а всичко. Този, който приема Неговата любов, също получава милостта Му, святостта Му и силата Му. Този, който приема милостта Му, също получава и любовта Му, и всичко останало, което е пълнотата на Бог.

Това е Божията слава – фактът, че Той дава Себе си в пълнота, и никога частично. И тези, които търсят Божията слава, трябва да научат, че Бог истински желае да ни даде Себе Си, което означава, че Той иска да се наслаждаваме на пълнотата Му.

Преди да напусне земята и да се върне при небесния си Отец, Исус се помоли: „И сега прослави Ме, Отче, у Себе Си със славата, която имах у Тебе преди създанието на света” (Йоан 17:5).

Исус не търсеше повече власт, почит, сила или величие! Той копнееше за самия Отец. Той все едно се молеше: „Отче Мой, не мога да съществувам без интимността Ти. Копнея за единство, за близост! Да няма дистанция между нас, въпреки че Ти изпълваш всичко!”

Исус беше в лоното на Отец преди света да беше сътворен. Той беше едно с Отец, и това беше славата. Единството с Него беше насладата и славата на Неговото същество. Той имаше БЛИЗОСТ, СЪЮЗ и ЕДИНСТВО.

Ние знаем толкова малко за славата Му. За нея мислим като за космическа сила и великолепиe. Толкова отдалечени сме от истинското значение на Божията слава, че дори не разбираме това, което Исус имаше в предвид, като каза: „И Аз се прославям в тях” (стих 10).

Не знаехте ли, че Исус Христос се прославя в Своите светии – и то сега? Което означава, че Той признава, че пребивава в нас в цялата Си божествена пълнота. Ние разполагаме само с част от Неговата пълнота – завършени сме в Него. Имаме в нас всичко, което е Той! Когато Той идва да пребъдва в нас, Той идва в цялата Си слава, мощ, величие, святост, благодат и любов. Ние приемаме славата на един пълен и завършен Христос, Господ с всички Свои славни атрибути.

Искаме ли Неговата слава?

Колко от Божиите хора днес може да се молят с молитвата, с която нашият Спасител се моли? Можем ли истински да извикаме на нашия благословен Господ: „Прослави Ме със Себе Си! Доведи ме до единство! Копнея да бъда по-близо, да бъда по-интимен. Господарю, Ти си Този, Който искам. Повече от любовта, милостта, властта, знаменията и чудесата – трябва да имам Твоята слава. Трябва да имам Твоето присъствие!”

Славата, за която говори Исус, е свързана с една много интимна любов – любов, която не позволява разстояние или разделяне от обекта на нейното привързване. Тя желае пълно единство, вечно единение. Тази божествена любов между нашия Господ и Отец беше най-важното нещо за Него. Той очакваше деня, в който всички Негови чада ще я видят със собствените си очи.

Чуйте екзалтираната Му молба: „Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал, за да гледат Моята слава, която си Ми дал; защото си Ме възлюбил преди създанието на света” (Йоан 17:24).

Слава да бъде на пресвятото име на Исус Христос за тази славна мисъл! Христос толкова се възрадва от славата на близкото Си взаимоотношение с Отец, че закопня да доведе всички Божии чада в небето, за да я видят.

Всъщност нашия Господ се молеше: „Отче, те трябва да видят тази славна любов, която имаме помежду Си. Те трябва да видят за Себе Си колко напълно Ти предаваш Себе Си на Мен. Искам да знаят колко велико Аз съм възлюбен, от преди сътворението на света..”

Няма ли да е прекрасно, когато ние изкупените бъдем доведени до голямата Божия банкетна зала, на небесния празник и ни се позволи да гледаме любовта на Отец към Своя скъп Син и благословен Спасител? В този славен ден виждам как молитвата на Господа е отговорена, когато Той погледне към Своите деца, които са изкупени с кръвта Му и радостно прокламира: „Вижте, деца, не е ли вярно? Не ви ли казах истината? Той не ме ли обича толкова? Някога виждали ли сте такава велика любов? Не е ли тя съвършена? Сега виждате славата Ми, любовта на Отец към Мен и Моята любов към Него.”

Разбирате ли, Божии светии, че когато гледаме славата на Христос в онзи ден, пред нас ще се разкрие Божията любов към Неговия Син? Колко радостно е да знаем, че служим на Спасител, Който е възлюбен. И не е ли ужасно, като си помислим, че Луцифер сам лиши себе си от тази слава? Той е без любовта. Той няма баща. Да, наистина това беше най-голямата загуба. Това е голяма загуба за всички деца на Сатана – да живеят без да са свидетели и без да усетят любовта на небесния Отец.

Той ни дава слава, като ни дава Себе Си

Трудно ми е да го понеса, когато чета следните думи: „И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно” (Йоан 17:22). Помислете само. Ние имаме думите на Господа, изповядани пред Собствения Му Отец, че Той напълно и изцяло е дал Себе Си на нас, както Неговия Отец е дал Себе Си на Него. Той ни даде същата интимна любов, която Отец Му даде и това е Неговата слава изявена в нас. Ние сме въведени в същия тип специално любовно взаимоотношение, което Той споделя с Отец. Нещо повече, Той отваря любовния кръг между Него и Неговия Отец и ни въвежда вътре в него. Ние сме направени съучастници на слава, която е отвъд разбирането ни, в която Христос ни довежда до Отец и пледира: „За да бъдат те едно с Нас!” Това е невероятно! Ние напълно участваме в пълнотата на Божията любов към Сина Му, като сме с Христос.

Може да се каже, че Бог толкова възлюби Сина Си, че Му даде света. Знаем, че Той Му даде тези, които са в света, защото Господ каза: „Изях името Ти на човеците, които Ми даде от света. Те бяха Твои, и Ти ги даде на Мене...” (стих 6).

Не знаете ли, че ние сме Божия дар за Сина Му – дар на любов? „Те бяха Твои, и Ти ги даде на Мене.” И все пак Христос беше в такова единство със Своя Отец, че Той Му върна обратно дара и каза: „И всичко Мое е Твое, Твоето Мое” (стих 10). Тази любов не взема нищо за себе си, а дава всичко свое.

Не е ли утешително да знаем, че сме обекти на такава любов между Отец и Сина? Каква чест, Христос да ни постави в дланта на великата Си и любяща ръка и да ни представи пред Отец, като каже: „Ето, Отче! Те са Твои! Всички те принадлежат на Нас! Те са обекти на любовта Ни! Аз ще ги обичам, Отче! Ти ще ги обичаш! И ние ще направим наше обиталище в тях и ще им покажем колко много ги обичаме!”

Как могат умовете ни да разберат всичко това? Ето какво казва нашият Господ на Своя Отец: „И явих им Твоето име, и ще явя, та любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях” (стих 26).

Исус, говорейки на Отец, каза: „... и Аз се прославям в тях” (стих 10). Това е велико откровение и ние трябва да се молим Святия Дух да ни ръководи в пълнотата на истината му. Това е повече от молитва – това е посвещение, което Господ каза на Отец, че е направил към нас. С други думи: „Аз напълно давам Себе Си на тях! Посвещавам всичко, което съм на тях! Наистина Твоята пълнота е в Мен и Аз им давам цялата пълнота, която е в Мен! Те имат правото да твърдят, че съм техен, както и Аз твърдя, че Ти си Мой! Те могат да бъдат толкова близки до Мен, колкото Аз съм близо до Теб!”

Това означава, че Христос е прославен в нас. Той е толкова прославен за нас, колкото Отец е за Него. И щом Бог е прославен в Сина, Христос е прославен в нас. Това означава пълнота! Това означава, че наистина сме завършени в него.

Исус каза на Отец: „Както Ти прати Мене в света, така и Аз пратих тях в света” (стих 18). По същия начин Той „ясно ни показва Отец”. Мисълта е славна, че можем напълно да зависим

от Христос, както Той зависеше от Отец. Не бива да вършим нищо извън Христос, както и Той нищо не направи, освен когато беше воден от Отец.

Намирам го за изключително утешаваща радост да зная, че Бог толкова ме обича, че изпрати Собствения Си Син като човек, за да ми покаже славата на тази любов по практичен начин. Божията любов към нас не е мистична. Всичко, което трябва да направите, е да държите очите си върху Христос и да свидетелствате как работи тази велика любов. Пред вас имате един видим, практичен пример на това какво представлява една интимна любов. Бъдете зависими от Христос по същия начин, по който Той зависеше от Своя Отец и ще имате същите резултати.

Славата трябва да се използва

Ако Христос се прославя във вярващия, какъв трябва да е ефекта от това? Как това трябва да се покаже в ежедневието? Със сигурност такава слава в душата ще има влияние върху начина на живот на човека!

Външните дела на тази слава трябва да са свързани с това да живеем това, което Христос каза, че Той е за нас. Трябва да живеем според силата, която работи в нас. Малцина от нас, които изповядваме, че обичаме Христос използваме пълнотата, която Той е в нас. Той ни казва, че е посветен към нас, с цялата пълнота на Божеството, която е в Него, така че да имаме всичко, от което се нуждаем, за да живеем радостно и победоносно – а ние или си ходим по пътя си без да знаем за тази истина, или с нежелание използваме това, което ни е дадено.

Все едно нашият Господ ни казва: „Виждате как Моята зависимост от Отец върши такива чудеса и е полезна; знаете, че Той никога не ме разочарова; видяхте как доверието Ми във верността на Отец към Мен ми носи постоянна победа – защо не станете напълно зависими от Мен и верността Ми да посреща всяка ваша нужда?“

Божията слава е повече от пълнотата Му – тя е пълнотата Му предложена на нас! Тя е пълнотата Му, поставена на наше разположение. Това е всемогъщия Бог, Който дава пълнотата Си на Своя Син, Който я донася при човека като Човек, Който от Своя страна ни показва как да я използваме.

Това е нещо много свято, да влезем в частната и интимна молитва на нашия Господ към Отец. Завинаги ще бъда благодарен на Господа, че ми позволи да подслушам този най-интимен разговор с Отец в Йоан 17-та глава. Можем да чуем силното успокояване на обичащото сърце на Сина спрямо любящия Го Отец. Чуваме Го да напомня на Отец, че Той Му е дал власт да дава вечен живот на „тези, които си Ми дал“. След това чуваме следните силни думи : „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (стих 3).

Какво е вечен живот? **ТОВА Е ДА ПОЗНАВАМЕ БОГ – ДА ПОЗНАВАМЕ ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС!** Не е чудно, че Той толкова усърдно се опитва „ясно да им покаже Отец“. Това беше тайната на вечния живот. Колко просто това обяснява какво е вечен живот и как човек влиза в него.

Когато открием славата на Божието любящо присъствие чрез Исус Христос, ние получаваме същия възкресенски живот, който е и в Него. Влизаме във вечния живот, тук и сега, чрез славната истина. Дръжте се за тази истина и ще сте в нея. Ще притежавате възкресенски живот, докато сте още в плът.

Ето и още пояснение: „Прославих Те на земята“. Което означава, че Христос ни показа Божията велика любов и ни покани да седнем с Него в небесни места. Това ни превежда покрай гроба, без дори да усетим жилото на смъртта и ни позволява точно в този момент да вдишаме божествен, духовен въздух.

Ако съм воден от Святия Дух да преследвам знанието за това кой е Исус Христос и ми е дадено желанието на сърцето да познавам Бог в цялата Му пълнота – аз ставам небесен човек, който е седнал на високи места в Христос Исус. Вече не съм човек от тази земя. Умирам за света далеч преди да го напусна. Живея чрез славата на това, което е моят Господ. Не търся Неговите пътища или чудеса; търся само Него. Той се прославя в мен, като предаде Себе Си на мен. Той дава Себе Си на мен и тъй като Той е възкресенския живот – аз вече го имам.

Духът ми вече е с Него и тази земя не е привлекателна. Тук работя, за да прокламирам Неговата любов към цялото човечество, но сърцето ми е с Него. Мога да свидетелствам на другите за вечната Му любов, но в същото време мога да изляза от всичко това и да кажа: „АЗ НЕ СЪМ ТУК – АЗ СЪМ ВЪЗКРЕСЕН! Аз съм небесен човек, който вече се наслаждава на небесното си място.“ Старовременните го наричат „вкусът на славата, за да отидем в славата“.

Слава на Бога завинаги – ако Христос е прославен в мен, то Той е дал Себе Си на мен и сега това включва и възкресенския живот. Може да е болезнено да имам такова съкровище в земни съдове, но скоро с радост ще отхвърля това тленно тяло и ще го заменя с нетленно, сътворено по Негово подобие. И то отново ще бъде съд, който ще е пълен с това, което вече притежавам. Ще бъде излято от човешки в прославен съд, без да пропусна и едно божествено вдишване.

Когато навлезеш в пълнотата и красотата на Господа, ти си пленен от голямата Му любов и щом почувстваш мощната Му ръка около теб, светът губи силната си хватка. От този момент нататък ти не съществува за света. Преживял си истинската слава – ЕДИНСТВО С ХРИСТОС ТАМ, КЪДЕТО Е ТОЙ!

Нашата слава е в Сион

Божии светии, Той не е тук. Той беше отхвърлен тук долу. Защо толкова упорито трябва да се държим за мястото, което Го е отхвърлило? Не трябва ли да копнеем да изискаме наследството си, което е в Сион, където е Той? Не „Надявам се някой ден да Го видя лице в лице,“ а по скоро „Сега Той ме покани да бъда с Него, където е Той – не мога да толерирам разстоянието помежду ни, сега избирам всеки ден да гледам лицето Му и да се променям в Неговия образ, един поглед към славата след друг.“

Нашият Господ не каза ли: „... защото те не са от света, както и Аз не съм от него” (стих 14)? Какво има Той в предвид? Просто следното – дори както Христос ходеше на земята като небесен човек, така можем и ние да ходим. От Авраам имаме гражданство в Сион, градът, чийто строител и архитект е Бог. Ние не се храним от котлите на Египет, а вече се гощаваме с небесен хляб. Ден след ден умираме малко по малко за всичко тук на земята и същевременно подобно на Павел, в нас чувстваме силно притегляне да заминем и да бъдем с Господа там, където е Той, отколкото да останем тук. Като се привързваме към Него в славата, ние се отделяме от света. Нищо чудно, че любимата песен на нашите предци е била: „Вземи целия този свят, но ми дай Исус.”

Ако Христос ме подготвя за жилище в небето, никъде не чета, че трябва да търся това, а по-скоро да търся Него. Не, славата не е жилището, нито улиците от злато, нито общението с изкупените патриарси. Славата е, че независимо дали на небето или на земята, Той напълно даде Себе Си за нас, така както Отец даде Себе Си за Сина. А трагедията на всички векове е, че никой в цялата история на земята, освен Христос, не е използвал това, което свободно е дадено. Всички ще умрем в някаква форма на духовна бедност, докато през това време пълнотата на Неговата слава е на наше разположение. Някои ще използват част от тази слава, но за съжаление наследството определено за нас ще остане неизползвано. Там, където трябва да събаряме сатанински крепости, ние едва се справяме с тях. Когато трябва да преживеем победа след победа, като повече от победители чрез Този, Който ни обича, ние продължаваме в безразличието и неверността си. Като прокажените от Самария сме, които почти не умряха от глад, докато купчини от провизии лежах изоставени на един хвърлей разстояние.

Трябва веднъж завинаги да разберем истината, че Христос пребъдва в нас и ни моли да употребяваме (сме в) Неговата пълнота. Той ни казва: „Защо съм тук? Защо съм ви необходим, ако не искате да зависите от пълнотата Ми? Използвайте Ме!”

„Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат” (Йоан 1:16).

„А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века до века. Амин.” (Ефесяни 3:20–21).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Glory of God](#) / [Божията слава](#)